

PARATIISI KUTSUU

Pekka Ervastian esitelmä 8.12.1929

Suomesta ja Suomen tulevaisuudesta puhuessani olen aina, niinkuin muistatte, painostanut sitä seikkaa, että jollei Suomessa voida rakentaa yhteyttä hengen maailmaan, toisin sanoen, vielä läheisemmin sanoen, tietoista yhteyttä Valkoisen Veljeskunnan kanssa, niin emme kykene luomaan oikein vapaata, emme oikein onnellista, emmekä kauan elävää Suomea ja suomalaista kulttuuria. Kaiken kulttuurin sisäinen ydin on siinä, että se pohjautuu Valkoiseen Veljeskuntaan. Kulttuuri on sitä mukaa henkevä ja todellisesti elävä, kun sillä on yhteyttä Veljeskunnan kanssa.

Tämähän on aina ennen, niinkuin vanhassa indialaisessa kulttuurissa, niinkuin vanhassa egyptiläisessä kulttuurissa, niinkuin vanhassa kreikkalaisessa kulttuurissa, niinkuin historiasta tiedämme, tämä on aina ottanut ennen sen muodon ulkonaisessa maailmassa, että on ollut olemassa n. s. mysteeriota, siis jonkunlaisia hengen akatemioja, joista kaikki ovat tienneet, joista kaikki ovat olleet tietoisia, ja joidenka luokse on pyrkinyt ainoastaan semmoisia kansalaisia, jotka ovat tunteneet vetäymystä siihen, jotka ovat olleet, niinkuin me nyt sanomme, totuudenetsijöitä, jotka ovat tahtoneet kasvattaa itseään henkiseen elämään ja henkiseen tietoon. Semmoiset ihmiset etsivät oppia ennenmuinoin Egyptin mysteeriosta ja sinne tulikin ihmisiä joka puolelta silloista maailmaa. Niitä tuli Egyptin mysteeriöihin ei ainoastaan Indiasta ja Itämailta, vaan myöskin länsimailta. Kaikkiällä tiedettiin, että Egyptissä oli olemassa semmoinen ihmeellinen korkeakoulu, johon ei päässyt kuka tahansa, vaan johon pääsi vaikeiden kokeiden jälkeen. Tuommoinen korkeakoulu yhdyssiteenä Veljeskunnan ja ulkonaisen maailman kulttuurin välillä on välttämätön, jotta se maallinen kulttuuri olisi henkevä ja kauan elävä. Egyptin

mysteeriot elivät vuosituhansien ja satojen vuosituhansien läpi. Samalla tavalla Indian vanhat mysteeriot ja Kreikan mysteeriot, jotka olivat alkuaan perustetut juuri Egyptin mysteeriöihin nojaten, kestivät vuosituhansia, kymmeniä tuhansia vuosia, vaikka meidän historiamme ei osaa vielä laskea niitä vuosia.

Tämmöiset mysteeriot eli tämmöiset ulkonaisessa maailmassa olevat hengen akatemit ovat välttämättömiä ulkonaisia merkkejä siitä, että maan kulttuuri pohjautuu Valkoiseen Veljeskuntaan. Sentähden jos mekin ajattelemme mielikuvituksessamme jotain tulevaa Suomea, todellisesti onnellista kulttuuria, niin meidän täytyy aina myöskin ottaa lukuun se, että silloin täällä on semmoinen hengen majakka, joka loistaa ympäri Euroopan. Se on silloin siinä asemassa, että kaikki kansat Euroopassa

voivat lähettää edustajansa siihen kouluun. Tietysti, jos ei Suomi siihen kykene, niin toivottavasti kykenee siihen joku muu maa. Emme siinä suhteessa saa olla millään tavalla ahdasmielisiä ja kateellisia, kun on kysymyksessä hengen elämä ja todellinen hengen kulttuuri. Meidän täytyy voida iloita kaikesta. Meidän täytyy osata olla iloisia, että joku muu kansa voi semmoisen akatemian pystyttää. Se on päivänselvä asia jokaiselle tietäjälle, salatieteilijälle ja myöskin totuudenetsijälle, mikäli hän vähänkään asioita ymmärtää, se on päivänselvä tosiseikka, että tämmöinen yhdysside täytyy olla olemassa, tämmöinen ulkonainen merkki on maailmaan rakennettava.

Nyt meidän silloin täytyy sanoa, palaten viime sunnuntaiseen esitykseen, että on mahdotonta saada missään maassa aikaan tämmöistä hengen akatemiaa, tämmöisiä mysteeriöitä (on yhdentekevää millä nimellä niitä nimitämme) on mahdotonta saada niitä aikaan nykyisessä Euroopassa, ennenkuin Euroopassa on henkinen elämä, henkinen kulttuuri kokonaan vapautettu. Usein moititaan ihmetellen Valkoista Veljeskuntaa siitä, että se pysyy siellä niin piilossa, missä se sitten pysynee, että Mestarit, jotka ovat olemassa maan päällä,

että ne eivät esiinny täällä meidän keskellämme, että ne eivät tule tänne ja näytä, kuinka viisaita he ovat, ja kuinka paljon he hallitsevat luonnonlakeja, ja kuinka paljon he voisivat opettaa ihmisiä. Miksikä he eivät tule tänne ja perusta jotain koulua, jossa oikein valmistettaisiin ja kasvatettaisiin eurooppalaista kulttuuria? Miksikä he eivät tule? – Mitä he täällä tekisivät? Mitä viisaammat ihmiset täällä tekisivät? Mitä hyötyä olisi heidän yrityksistään, niin kauan kuin ei henkinen elämä ole täysin vapaata? Mitä hyötyä siitä olisi, niin kauan kuin ei tunnusteta, että ei ole mitään henkisen elämän yläpuolella. Mitään ei ole sen korkeampaa. Henkinen elämä käy yli kaiken aineellisen elämän, henkinen elämä on kalliimpi kuin aineellinen leipä. Me olemme Euroopassa vielä valinneet taistelun aineellisesta olemassaolosta. Me olemme täällä asettaneet leivän (tarkoitamme sillä aineellista leipää vain) niin korkealle, niin pyhäksi, niin että sitä ei ilman muuta saakaan. Se ei ole ihmisen oikeus ilman muuta, vaan hänen täytyy kamppailla ja taistella ja hänen täytyy tulla petetyksi, hän voi joutua kaikenlaisiin peleihin ja intriigeihin sen leivän takia. Ehkä ihmiset aivan itse sanovat itselleen: Minä en voi siihen mitään, että minä joudun vääryyttä tekemään. Mehän huomaamme nykyaikana aivan erikoisesti paljon vääryyttä, petollisuutta ja vehkeilyä juuri tämän aineellisen kulttuurin alalla ja juuri tämän leivän kysymyksen ohessa, juuri rahan yhteydessä. Me olemme todella tehneet rahan eli mammonan hallitsijaksi ja kuninkaaksi tässä meidän nuorena, niin kovin vielä pinnallisessa ja aineellisessa kulttuurissamme ja siitä me kiistelemme, siitä me pidämme ääretöntä ääntä, siitä me olemme sokkosilla ja siitä me olemme tukkanuottasilla ja siitä me riitelemme ja taistelemme. Aina sitä täytyy saada rahaa. Sehän on välttämätöntä. Me olemme vain niin hirmuisen vähän kultivoituja vielä, me olemme niin nuoria kulttuurissamme, että me luulemme, että tuo aine ja tuo raha on ainoa ja ainakin ensimmäinen. Se on ensimmäinen välttämätön elämässä. Se on ensimmäinen todellisuus ja ensimmäinen

vakava asia elämässä. Jos me myöntäisimmekin, niinkuin Jeesus sanoo, että etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, ennenkuin kiinnitätte huomiota jokapäiväiseen elämään ja semmoisiin turhanpäiväisiin asioihin, jos me myöntäisimmekin, että Jeesus on niin sanonut ja voihan se olla tottakin, niin peikko meidän sydämessämme sanoo kuitenkin, että onhan sentään raha, aineellinen olemassaolo numero yksi elämässä. Sehän on sentään se ensimmäinen ehto. Totta kyllä. Henkinenkään kulttuuri ei voi menestyä, jos me riitelemme leivästä ja kiistelemme siitä. Ei henkinenkään kulttuuri voi silloin menestyä, ei se voi alkaa varsinaisesti elää ja päästä mihinkään, jollemme ole tulleet jalommiksi näissä aineellisissa kysymyksissä, jollemme ole tulleet niin jaloiksi, että olemme ensin tehneet tiliä itsemme kanssa ja pidämme, että Jeesus on sanonut oikein, kun hän on sanonut, että Jumalan valtakunta on tärkeämpi ja jollemme ole yhdessä, kaikki yhdessä tulleet siitä vakuutetuiksi. Sitten vasta, kun me olemme tulleet vakuutetuiksi, että on muuta elämässä korkeampaa, todellisempaa kuin raha eli aineellinen kulttuuri, silloin vasta voi henkinen kulttuuri oikein toteutua maan päällä. Me olemme siis hyvin alkava kulttuuri vielä, keskellä ensimmäistä alkua. Me otamme niitä ensimmäisiä, sanoisinko karhunaskeleita, jolloin me kyllä hyvin paljon juttelemme henkisistä asioista, sillä meidän älymme on enemmän kehittynyt kuin se oli noissa vanhoissa kulttuureissa. Se on enemmän kehittynyt. Sentähden me voimme resonoida ja puhua kaikenlaisista asioista, mutta kun kovalle ottaa ja meitä nipistetään, niin me huomaamme, että aine on sittenkin ensimmäinen. Me emme ole valmiita kuolemaan totuuden puolesta. Me mieluummin vielä taistelemme aineellisen olemassaolon puolesta. Siinä ei tietysti ole mitään väärää. Minä en puhu tätä tuomitakseni ja maailma on semmoinen kuin se on. Onhan välttämätöntä, että uusi kulttuuri, joka on täynnä elinvoimaa, että se ensin ottaa askeleita aineellisessa maailmassa ja sitten vasta sen silmät voivat mennä auki huomaamaan, missä

on elämän totuus. Mutta niin paljon me alamme ymmärtää tässä meidän nykyisessä kulttuurissamme, että aineellisuus, että paljas aineellisuus ei sittenkään tyydytä.

Me näemme nykyaikana hirmuista etsimistä. Näennäisesti on niin, että ihmiset etsivät aistillisia nautintoja. Eivät tietysti kaikki etsi kaikista karkeimpia nautintoja, he tahtovat vain saada nähdä jotain uutta, jotta he jaksaisivat elää ja näkisivät, että elämässä on rikkautta. He etsivät aineellisessa elämässä uutta sisältöä. Harva nyt on sentään se ihminen, joka haluaa aivan kerrassaan degeneroitua aistillisiin nautintoihin. Hyvin pian semmoinen ihminen on joutunut ihmisten silmätikuksi. Ihmiset yleensä etsivät näitä aineellisia nautintoja ja näitä sensatioita ainoastaan sentähden, että he etsivät sisältöä elämäänsä. Heidän mielestään elämä on niin tyhjänpäiväistä ja pinnallista ja niin ikävää, ellei ole sensatioita. Sentähden me tahdomme matkustaa. Se on tietysti jaloimpia sensatioiden etsimistä. Se on jalompaa, sillä siihen on liittynyt jotain oppimishalua samalla, jotain semmoista seikkailu- ja näkemishalua, jotain objektiivista näkemishalua. Useimmilla ihmisillä meidän aikamme on tuommoinen halu matkustaa. Se on jaloimpia sensatio-haluja ja siitä todella ihminen oppii ja siinä hän voi hyvin paljon reipastua ja voi ehkä saada kiinni paremmasta itsestään. Pohjaltaan se on sitä hengen kaipuuta, joka huutaa: Missä on hengen kulttuuri? Missä on semmoinen paikka täällä maan päällä, semmoinen elämä, jossa olisi jotain korkeampaa, jossa ihmiset harrastaisivat jotain korkeampaa, henkisempää, sisällsrikkaampaa kuin vain tätä syömistä ja juomista ja huvitusten etsimistä?

Meidän aikamme on hyvin suurta etsimistä uskonnollisesti ja henkisesti. Meidän aikamme on paljon vaistomaista uskonnollista kaipuuta ja sentähden, että näin meidän aikamme etsitään, sentähden voi tulla se hetki, jolloin laajemmissa piireissä alamme ymmärtää, että on todella olemassa henkinen elämä ja todella on mahdollisuus saada

aikaan hengen kulttuuri täällä maan päällä, mutta että me emme kykene siihen ilman viisaitten apua, ilman Veljeskunnan apua.

Madame Blavatskyhan toi meille sen sanoman aikanaan, että on olemassa näitä Mestareita, näitä viisaita olentoja, jotka muodostavat Salaisen Veljeskunnan, ja jotka elävät tämän orvon ihmiskunnan takana ja vain odottavat tilaisuutta, koska he voisivat taas auttaa meidänkin kulttuuriamme. Meidän täytyy ainoastaan valmistaa heidän tietään. Meidän täytyy valmistaa sitä tietä sillä tavalla täällä Euroopassa ensinnäkin, että teemme hengen elämän, henkisen elämän vapaaksi. Ennen sitä heillä ei ole mitään tekemistä täällä. Ennen sitä he eivät saa aikaan kuin vainoa itseään kohtaan, he eivät saa muuta aikaan kuin, että heidän työnsä hävitetään, heidät itse poltetaan ja hirtetään ja jollei nyt aivan sitäkään, niin heidät kuitenkin leimataan rikollisiksi olennoiksi. Heitä voidaan sortaa juuri sillä tavalla, että maailman mammonaa ei aseteta heidän palvelukseensa. Se on kaikista vaikein sorto heille. Hekään eivät voi esiintyä muuta kuin yksitellen ja saada joku joukko ympärilleen. He eivät voi rakentaa mitään ja vaikuttaa uudistavasti elämään, ellei hengen elämä ole niin vapaata, että ihmiset voivat vapaasti antaa heille mammonan käytettäväksi. Sentähden on välttämätöntä, että tuo n. s. kolmijako, johon viime kerralla viittasimme, että se toteutuu tässä Euroopassa.

Tästä kolmijaosta oli jo vähän puhetta viime kerralla, mutta siitä ei ollut muuta puhetta varsinaisesti kuin, että hengen elämän tulisi olla vapaa kaikista poliittisista asioista, poliittisesta elämästä. Nyt minä tahdon mainita niistä toisista piirteistä tässä n. s. kolmijaossa ja samalla silloin viitata pariin seikkaan, jotka me kaikki teosofisina totuudenetsijöinä tunnemme, joista Madame Blavatsky on puhunut Salaisessa Opissa ja joista yleensä kaikki teosofiset piirit puhuvat. Se on, että tämä kolmijako on toteutettuna Valkoisen Veljeskunnan työssä, Salaisen Veljeskunnan työssä. Salaisessa Opissa mainitaan siitä, että vaikka useimmat niistä auttajista, jotka tulivat tänne toisesta

tähdestä, vaikka useimmat ovatkin poistuneet maapallolta ja ihmiskunnastakin on ihmisiä tullut tuon Salaisen Veljeskunnan jäseniksi, niin on kuitenkin jällellä neljä n. s. „Kumaaraa”, kaikista korkeinta, neljä ikuista nuorukaista, itse johtaja, itse pää ja sitten kolme hänen auttajaansa. Voisimme sanoa, niinkuin tavallisesti niitä nimitetäänkin, itse kuningas ja kolme hänen pääministeriänsä. Nämä pääministerit ovat siis kaiken elämän takana tässä näkyväisessä elämässä ja heidän departementteihinsa kuuluvat sitten kaikki Mestarit ja kaikki Salaisen Veljeskunnan veljet eri departementteihin jaettuina. Meidän ei tarvitse kiinnittää muuhun huomiota kuin näihin kolmeen. Ne vastaavat juuri tätä kolmijakoa, jota meidän aikanamme juuri ranskalaiset okkultistit, etenkin juuri tuo markiisi A. Saint-Yves d'Alveydre ja Saksassa tohtori Steiner ovat esittäneet.

Nämä kolme departementtia, niinkuin me muistamme Salaisesta Opista ja teosofisista tutkimuksista, ne ovat ensinnäkin, mainitaksemme nyt ensin tuon henkisen elämän, josta on ollut puhetta, ne ovat ensinnäkin tuo opetusdepartementti eli henkinen elämä. Muistatte teosofisista luvuista, että on sanottu, että tässäkin meidän teosofisessa liikkeessämme ja siis tulevassa kulttuurityössä edustaa tätä puolta asiasta eräs eli toinen niistä Mestareista, jotka panivat alulle teosofisen liikkeen, nimittäin Mestari Kuthumi. Hän edustaa tätä opetusdepartementtia, syvimmältään siis tätä näkymätöntä, aatteellista, henkistä kulttuuri-elämää. Hän on henkisen kulttuuri-elämän takana. Ei hän kylläkään ole yksin. On toisia ja tällä hetkellä on varsinaisesti johtamassa eräs toinen, mutta tässä teosofisessa liikkeessä edustaa tätä henkistä valistustyötä juuri tämä Kuthumi. Toinen näistä teosofisista Mestareista, jotka panivat alulle teosofisen liikkeen on Mahatma Moria. Tämä Mestari edustaa poliittista elämää. Hän on kaiken oikeuselämän takana. Hän on kaikkien maanpäällisten virkakuntien ja sotalaitosten ja kaikkien semmoisten takana. Sitten on taas kolmas, josta nyt vasta myöhemmin on ruvettu

puhumaan teosofisissa piireissä, Tshoohan nimeltään, jonka alaisia ovat useimmat muut Mestarit, ja joka ei siis ollut mukana panemassa alulle teosofista liikettä, mutta joka edustaa ja johtaa tätä kolmatta puolta kaikessa inhimillisessä, yhteiskunnallisessa kulttuurissa. Häntä nimitetään siis vain Tshoohaniksi, Herraksi. Hän on kaiken ulkonaisen, toimeenpanevan elämän takana, siis kaiken ulkonaisen liike-elämän takana. Siis voimme sanoa, että hän on kaiken semmoisen yhdistyselämän takana, joka on tekemisissä rahan ja mammonan kanssa. Hän on kaiken kauppaelämän ja kaiken maallisen työskentelyn takana, jossa saadaan aikaan aineellisia arvoja. Hän johtaa sitä departementtia Salaisessa Veljeskunnassa, joka on maailman kaiken liike-elämän takana. Sillä tavalla kaikki itseasiassa Salaisen Veljeskunnan kannalta on pyhää maailmassa. Pyhä on maailmassa liike-elämä, pyhä hengen elämä, pyhä on n. s. poliittinen elämä. KaiKki on itsessään pyhää katsottuna Salaisen Veljeskunnan kannalta. Mutta me ihmiset, jotka emme ole osanneet erottaa näitä asioita toisistaan, me olemme sekoittaneet kaikki yhteen. Meidän mielestämme on viisasta, että on olemassa jokaisessa maassa yksi parlamentti, joka hoitaa asioita. Meidän mielestämme on viisasta, että kasvatus ja uskonto ja henkinen elämä ovat sekoitetut toisiinsa ja riippuvat toisistaan. Mutta nyt kuuluu juuri se sanoma, jonka tulee kaikua Euroopan kaikissa kansoissa: Erottakaa toisistaan nämä eri haarat inhimillisessä kulttuurissa. Erottakaa toisistaan hengen elämä ja ekonominen elämä. Ekonomista elämää hirveästi sorretaan. Mikä voi sortaa ekonomista elämää? Sitä sortaa juuri politiikka, sillä politikoitsijoiden päähän voi äkkiä pälkähtää, että pitää panna sota toimeen. Menkäämme vain takaisin historiassa, niin me huomaamme, että sodat on aina pantu toimeen hyvin mitättömistä syistä. Se on aina ollut hallitsijoiden mielihalua. Valtakuntaa tahdotaan laajentaa taikka sitten on niin paljon levottomuuksia oman valtakunnan sisäpuolella, että täytyy kääntää alamaisten huomio toisaalle. Pannaan sota toimeen ja

sillä tavalla kaikkien huomio kääntyy aivan johonkin toiseen suuntaan. Nyt meidän täytyy unohtaa kaikki omat asiamme, nyt meidän täytyy puolustaa isänmaatamme, sillä julma vihollinen on maamme ulkopuolella. Jos ei näin puhuta koulukirjoissa, kun luemme historiaa koulunpenkillä, niin me tiedämme kuitenkin tuon muuten totuudeksi. Me huomaamme myöhemmin, kun tutkimme historiaa ja vähän osaamme ajatella asioita, mitenkä asianlaita oikeastaan on ollut. Euroopassa käydään sotaa esim. vain tuommoisen asian takia, että kuka saa periä Espanjan valtakunnan. Asiahan liikuttaa alunperin vain muutamia kuninkaallisia sukuja ja kuitenkin siitä tulee hirveitä sotia. Kaikki kuninkaat luulevat, että tämä maa on hänen. *L'etat c'est moi* – valtio, se olen minä. Niinhän sanoi Ludvig XIV. Mitä minun kunniani vaatii, se kuuluu alamaistenkin kunniaan. Mitä merkitsee alamaisten onni, kun kerran on kuningas olemassa, joka pukeutuu silkkiin ja samettiin ja istuu tuolillaan ja hallitsee? Mitä merkitsee meidän oma onnemme tai onnettomuutemme? Me kärsimme nälkää aamusta iltaan, me elämme maakuopissa ja me saamme hypätä syrjään, kun hienot ihmiset ajavat ohitse, mutta onhan kaikki tapahtunut kuninkaan puolesta. Mitä merkitsee tuo kaikki, kun meillä on sentään niin suurenmoista kunniaa olemassa. – En minä puhu tätä moittiakseni, sillä sehän on kaunista. Ranskan kansa saattoi juuri näin ajatella. Ranskan kansa tunsu aina, että loisto ja kunnia on ensimmäinen maailmassa. Kansa nöyrtyi ja osasi kieltäytyä sen vuoksi. Mutta meidän silmissämme, jotka olemme aivan toisella tavalla oppineet arvostelevaan asioita, meidän silmissämme tuo kaikki kuitenkin tuntuu niin kovin naiivilta. Kuinka lapsellisia nuo ihmiset ovat olleet, jotka ovat tyytyneet niin vähään, mutta kuitenkin samalla, kuinka ihania. Sympatiamme aatelia kohtaan ei herää juuri ollenkaan. Toiselta puolen taas sympatiamme heitäkin kohtaan herää, sillä me huomaamme, että he ovat vieneet ihmissielun kehitystä paljon eteenpäin. He ovat jalostaneet käsityksiä kauneudesta, siveydestä ja hienosta

esiintymisestä. Nykyaikainen gentlemanni-käsite ei voisi olla olemassa, ellei olisi ollut näitä vanhoja aatelisia, jotka saattoivat tätä kaikkea kehittää, tätä kaikkea kaunista käsitystä ulkonaisesta, inhimillisestä elämästä. Me voimme toiselta puolen myös ihailia niitä puolia ja nähdä niissä kaunista. Mutta meidän ajatustapamme käy toiseen suuntaan. Me vaadimme henkistä todellisuutta, totuutta. Me tahdomme, että jotain korkeampia arvoja olisi elämässä. Vaikka me emme ole löytäneet niitä, vaikka meidän elämämme ei ole sen onnellisempaa ja merkillisempää kuin ennenkään, niin älymme on kuitenkin kehittynyt ja me nostamme kätemme rukoillen jotain parempaa tulevaisuutta kohti.

Me voimme nyt ymmärtää, että poliittinenkin elämä on tehtävä vapaaksi, semmoiseksi, että se seisoo omilla jaloillaan. Se ei saa seistä rahan päällä. Se ei saa seistä ekonomian päällä sortamassa sitä ja hengen elämän päällä. Poliittisen elämän täytyy myös olla vapaita. Ei sitä saa sanoa kansoille: Tänne kaikki, mitä teillä on rikkautta, sillä nyt me menemme sotaan. Ei se saa sanoa valtioille ja kirkkoille: nyt on mentävä sotaan. Ei se niin saa sanoa. Me olemme kaikki jumalallisia ihmisiä. Me olemme kaikki ihmisiä ja vapaita maan päällä. Oikeuselämän täytyy myöskin olla riippumatonta, sen täytyy olla järkevää, sen täytyy ymmärtää, että se on olemassa sitä varten, että se sovittaisi elämän, yhteiselämän, eikä saisi mitään riitaa aikaan. Sen tehtävä on juuri sovittaa. Poliitiikka on juuri sitä varten, että se katsoo, että oikeutta on kaikkialla. Sentähden politiikka ei saa olla vain ulkopoliitiikkaa ja ainoastaan sisäpolitiikkaa. Se on oleva molempia. Sisäpolitiikassa on katsottava, että omassa maassa tapahtuu oikeus kaikille. Siinä ei saa olla mitään sivutarkoituksia, siinä ei saa olla mitään vehkeilyä. On ainoastaan pidettävä huolta siitä, että oikeus tapahtuu, asioita on sovittava. On vaivattava päättää ainoastaan sillä, miten voidaan asioita sovittaa. Ulkopoliitiikka, sehän itseasiassa ei voi olla mitään semmoista jonkun yksityispolitiikkaa, vaan sen tulee

olla yhteistä. Ulkopolitiikka, se on juuri Euroopan Yhdysvallat. Se on juuri yhteinen politiikka, jossa yhdessä katsotaan, että eri kansojen ja valtakuntien välillä ei saa nousta erimielisyyttä, taikka jos nousee, niin on järkevästi sitä sovitettava. Sitä vartenhan on politiikka, sitä varten on oikeuslaitos.

Kun sanomme, että ekonomian eli talouden on myös tultava vapaaksi, niin sillä tarkoitamme, että liike-elämä ei ole ainoastaan liike-elämää omassa kansassa, että vapaasti siinä koetetaan saada kansa niin rikkaaksi ja hyvinvoivaksi kuin mahdollista, se ei ole ainoastaan sitä, vaan se on myöskin sitä, että liike-elämä, joka on riippuvainen kaikista toisista kansoista, että se on yhteistä, kansainvälistä. Siis täällä Euroopassa sekin merkitsee Euroopan Yhdysvaltoja. Se merkitsee juuri sitä, että liike-elämä on yhteinen. Se on itseasiassa nyt jo kansainvälinen ja yhteinen. Sitä ainoastaan harmittaa, kun politiikka tulee väliin. Taloudellinen elämä, liike-elämä on itsessään kansainvälinen. Mitä postilaitoksesta tulisi, jollei se olisi kansainvälinen liike? Kuinka minä voisin mitään tietää? Minä lähetän kirjeen Austraaliaan tai Kanadaan. Mistä minä tiedän, tuleeko se koskaan perille, jollei olisi tätä universaalista postiuunionia, joka pitää huolta siitä, että se todella tulee perille? Vaikka kansat olisivat sodassa keskenään, niin se kuitenkin säilyttää itsenäisyytensä. Jossain kohdin me olemme ymmärtäneet yhteisidean ja osanneet sitä toteuttaa. Samaan suuntaan me jokainen vaadimme kaiken liike-elämän kehittyvän. Me aivan kuin odotamme, että täytyyhän muidenkin liikkeenhaarojen päästä yhtä vapaiksi, yhtä kansainvälisiksi. Meillä pitää nyt olla kaikenlaisia tulleja ja vaikeuksia suojellaksemme omaa taloudellista elämäämme. Se on välttämätöntä tietysti niin kauan kuin me riitelemme ja olemme kateellisia ja emme suo toisillemme menestystä. On välttämätöntä kaikella tavalla suojella itseämme. Mutta onhan kuitenkin nyt jo päästy siihen, että me emme tarvitse enää rakentaa linnoja ja vallihautoja ja kaikenlaisia siltoja, vaan nyt me tyydymme lukkoihin taikka

maaseudulla elämme ovet auki. Me luotamme sentään niin paljon ihmisiin, että emme ajattele, että ihmiset ovat kuin kiljuvia jalopeuroja. Me olemme ihmisiä. Keskiajalla oli kaikki aivan toisin. Silloin täytyi köyhien talonpoikien rakentaa talonsa hyvin yhteen ja muodostaa jonkunlaisen yhteisen, suojelevan yhteiskunnan. Jos oli jossain yksityinen talo, niin se piti rakentaa talonsa nelikulmaiseksi, jotta se voisi suojella itseään. Me olemme nyt vähän sentään ihmistyneet. Me olemme nyt vähän enemmän uskoneet siihen, että me emme ole aivan tiikerien ja karhujen alapuolella. Kyllähän me ihmiset sentään olemme vähän enemmän arvoisia. Me luotamme toisiimme ja tunnemme itsemme jonkun veran yhdenarvoisiksi ja veljiksi keskenämme. Me kunnioitamme vähän toistemme omaisuutta ja toistemme persoonallisuuksia. Nyt me katselemme sentään vähän noin yhdellä silmällä, jos jossain on varkaita, murhaajia ja ryöväreitä. Emme tarvitse mennä muuta kuin muutaman vuosisadan taaksepäin, niin me huomaamme, että olimme silloin vähäisen toisenlaisia. Nyt meillä on toisenlainen etiikka. Meidän yhteiskuntamme on tunnustanut, että jos on murhaajia, varkaita ja pettureita ja väkivallantekijöitä, niin ne ovat jo patologisia olentoja. Ne ovat jo sairaita. Ne ovat rikollisia ja rikoksentekejiä. Ne eivät ole semmoisia, kuin ihmiset muuten luonnostaan ovat. Ihminen on vähäisen parempi jo kuin joku petturi. Sentähden me myöskin voimme ymmärtää, että meidän talouselämämme on tuleva vapaaksi. Tietysti me kaikki ihmiset olemme sekä henkisiä että taloudellisia, että oikeudellisia. Me kaikki kuulumme niihin kolmeen departementtiin, mutta se ei estä, että me eroitamme niitä keskenämme, niinkuin ne luonnossakin ovat eroitettuja. Ne ovat vapaita keskenään, mutta voivat kuitenkin olla sovussa keskenään.

Ajatelkaamme nyt, että olisi tämä kolmijako, joka on inspiratsioonina tullut Veljeskunnasta. Minun täytyy muuten ohimennen huomauttaa, että tuo sama ranskalainen markiisi, A.

Saint-Yves d'Alveydre, että hän oli oikein kuin profeetta ajallaan. Hän oli niin kokonaan syventynyt tähän aatteeseen, että hän kirjoitti siitä useampia teoksia, niinkuin mainitsin, paksuja teoksia. Hän kääntyy kirjoissaan eri ihmisten puoleen. Hän oli niin kehittynyt itse, että hän ei ollut tullut näihin asioihin ainoastaan spekuloimalla tai lukemalla jotain vanhaa, mystillistä, okkultista kirjallisuutta, vaan hän oli niin kehittynyt, että hänen onnistui muodostaa itselleen tuo salaperäinen ruumis, niinkuin itämaalaisessa okkultismissa sanotaan, „majaavi ruupa”, okkultistin harharuumis, joka on tästä fyysillisestä riippumaton, niin että hän saattoi fyysillisen ruumiin nukkuessa, sen ollessa unessa, transsissa, liikkua tässä majaavi ruupassa ja mennä Veljeskunnan luo ja siellä Veljeskunnan suuressa, maanalaisessa kirjastossa päästä selvyteen näistä asioista. Hän esitti siis asiansa aivan semmoisen korkeamman jumalallisen inspiratsioonin tukemana ja innoittamana. Se oli hänelle elämäntyö. Hän ei ollut millään tavalla itse riippuvainen ekonomiassaan työstä, ulkonaisesta työstä. Hän kuului vanhaan aatelissukuun ja oli varakas ja saattoi siis elää aivan vapaasti. Hän olisi voinut laiskotella ja huvitella, mutta sen sijaan hän uhrasi itsensä. Nämä kirjansa hän kirjoitti -70–80 -luvulla. Hän ei siis suorastaan saanut herätystä teosofiselta liikkeeltä. Hän ei tietenkään silloin tuntenut Madame Blavatskyn työtä, kun hän aloitti omaa työtään, vaan hän oli vain itse okkultisti ja pääsi Veljeskunnan yhteyteen ja sai sieltä inspirationsinsa ja kirjoitti kirjansa monin paikoin oikein lennokkaasti. Jotkut lyhyemmät kirjat hän kirjoitti läpeensä lennokkaasti, jopa runomitassakin. Hän oli siis etevä kirjoittajanakin. Hän ei ole vielä suuren yleisön keskuudessa tunnettu, ainoastaan okkultistien piireissä häntä luetaan. Hänen isoimmat kirjansa ovat kyllä hyvin pitkäväteisiä. Tuo hänen kirjansa juutalaisten missioonista – Mission des juifs – on hyvin pitkäväteinen. Sitten hän on kirjoittanut Mission des souverains, Mission des Francais ja Mission de l'etude en Europe. Tuo kirja, jonka mainitsin viimeiseksi, Indian missiooni

eli tehtävä Euroopassa, se on hyvin merkillinen kirja, sillä siinä hän kertoo itsestään, kuinka hän pääsi Veljeskunnan yhteyteen. Muuten se on siitä merkillinen, että, jos muistatte, niin tässä muutamia vuosia taaksepäin venäläinen professori Ossendovski pakeni Siperian kautta Kiinaan, Mongoliaan ja Tibetiin ja julkaisi siellä kirjoja. Hän kirjoitti yhden semmoisen kirjan (onkohan se suomeksi olemassa?) Ihmisiä, petoja ja Jumalia - ja siinä hän kertoo näiden maitten oloista. Se on hyvin merkillinen kirja. Muun muassa hän kertoo siinä ihmeellisestä maailman kuninkaasta, mutta kertoo siitä kyllä hyvin fantastisesti. Ehkä hän oli kuullut mongolilaisilta ja tibetiläisiltä ystäviltään tästä asiasta. Mutta se, joka herättää huomiota on, kun lukee tätä kirjaa, että se on nähtävästi plagiaattia A. Saint-Yves d'Alveydren kirjasta - Mission de l'etude en Europe. Minä kirjoitin tästä asiasta aikanaan Ruusu-Ristiin. Se oli kyllä aivan plagiaattia, sillä hän ei tuo muita asioita esille kuin juuri niitä, joita on tässä markiisin kirjassa, joka oli ilmestynyt 80-luvulla. Miksikä hän ei osannut tuoda esille muita faktoja kuin niitä, joita oli tässä markiisin kirjassa? Tämä kyllä herättää epäluuloa.

Markiisi A. Saint-Yves d'Alveydre oli tämän kolmijaon erittäin etevä kannattaja. Minä en tiedä, onko tohtori Steiner tullut hänen kauttaan siihen. Sehän on vähäpätöinen asia, kenen kautta ihminen on tullut totuuden tietoon. Joka tapauksessa hän on, tohtori Steiner, esittänyt tätä kolmijakoa. Sen kolmijakoatteen perusajatukset ovat juuri, että elämä on tehtävä vapaaksi, kulttuurielämä on tehtävä vapaaksi, liike-elämä on tehtävä vapaaksi ja riippumattomaksi ja oikeuselämä on tehtävä vapaaksi ja riippumattomaksi. Niillä on kaikilla oleva eri parlamenttinsa, eri johtava parlamenttinsa. Sitten on vielä Euroopassa oleva yhteinen parlamentti, yhteinen talousneuvosto, yhteinen oikeusneuvosto ja yhteinen poliittinen neuvosto. Nuo yhteiset neuvostot valvovat kaikkien Euroopan kansojen ja valtakuntien asioita ja nuo eri maissa olevat parlamentit valvovat maitten sisäisiä asioita.

Me emme voi näistä asioista tulla vakuutetuiksi hengessämme, ellemmme niitä ajattele. Mutta meidän täytyy niitä ajatella. Tämä on sellainen asia, joka on lähtenyt inspiratsioonina Veljeskunnasta. Se on aivan kuin Veljeskunnan viittaus siihen, että jos te osaatte näitä asioita toteuttaa, niin mekin voimme astua enemmän näyttämölle. Siihen mennessä se työ, jonka me teemme, ja joka on annettu meille tehtäväksi, se on enemmän tai vähemmän valmistustyöt. Ihminen ei voi ryhtyä sivistyttämään itseään kaikin puolin, ei hän edes jaksa ruveta kehittämään itseään sisäisesti, henkisesti oikein noin voimaperäisesti, jos hän on niin rutiköyhä, että hän ei tiedä edes, mistä hän saa työtä henkensä ylläpitämiseksi. Kaikki ajattelevat ihmiset ja kaikki sosialistit myöntävät, että on tärkeätä, että ihmisellä on leipää, jotta hän sitten todella voisi tehdä uutteraa työtä, vaikka siinä on se niksi, että ihminen ei saa asettaa mammonaa hengen yläpuolelle. Hänen on aina säilytettävä selvä tietoisuus siitä, oli hän missä asemassa hyvänsä, että henki on kaiken yläpuolella. Hän voi kehittää itseään jonkun verran henkisesti, vaikka hän olisi kuinka köyhissä ja sorretuissa oloissa tahansa, todellinen totuuden ja hengen elämä on kyllä tarjolla kaikille ihmisille missä oloissa tahansa, mutta se on vaikeampaa ja se on niin puhtaasti henkistä, niin puhtaasti sisimmän sisäistä silloin, kun ihminen on hyvin vaikeissa aineellisissa olosuhteissa. Mutta tietysti suotavaa olisi, että ihmisen aineelliset olosuhteet ovat semmoisia, että hän täydellä voimalla voi antautua hengen elämään ja kulttuurielämään. Tietysti niin kauan kuin me olemme vielä sillä kannalla, että me emme edes ajatuksissamme myönnä etusijaa totuudelle eli hengen elämälle, niin kauan kuin me nähtävästi täydymme olla semmoisessa koulussa, jossa meitä puristetaan niin kovin aineellisesti, niin me emme voi antautua hengen elämään. Mutta lopulta kai me sentään tulemme ymmärtämään, että tämä elämä ei ole mitään, jollei sillä ole henkistä sisältöä. Ihminen kyllä näissä kurjissa oloissaan oppii. Kun ihmisellä on hyvin suuria vaikeuksia, niin hänelle voi siitä

tulla hyvää karmaa ja seuraavassa elämässä hänellä voi olla ehkä liiankin hyvin. Niin kauan kuin meidän kulttuurielämämme on tuommoista aaltoilemista, niin me olemme keskellä vaikeita ja suuria tunteita ja me käymme hirvuista koulua, mutta kun me saamme ihmiset ajattelemaan ja valistumaan (se on teosofisen liikkeen tarkoitus), että onhan olemassa jotain korkeampaa kulttuuria, jotain semmoista, jota aina on haaveiltu nimellä paradiisi, jota on kyllä joskus ollut, jos meidän silmämme niin kirkastuvat, että me voimme ajatella, että voisi olla paradiisi maan päällä, silloin me myöskin olemme valmiit odottamaan, että jotain tulee. Niin paljon pitäisi valistusta saada leviämään, että ihmiset, joiden järki on sentään jonkun verran kasvanut, että ihmiset ymmärtäisivät, että täytyy sentään olla jotain korkeampaa kulttuuria, täytyy paradiisin laskeutua maan päälle. Olemmehan me sentään ihmisiä, emmekä petoja. Mehän emme tahtoisikaan elää itsekkyydessä, me tahtoisimme elää onnessa ja harmoniassa, me tahtoisimme, että elämä maanpäällä olisi ihanaa jokaiselle. Sitä me tahtoisimme. Nöyrykkäämme vain niin paljon, että me mielessämme tunnustamme: tulkoot Jumalat meille avuksi, että me mielessämme tunnustamme: me emme tahdo asettaa omaa n. s. käytännöllistä ihmisjärkeämme kaiken yläpuolelle ja sanoa, että mammona on ensimmäinen, vaan me tahdomme sanoa, että henki on ensimmäinen. Hyvyys on ensimmäinen, totuus, puhtaus, rauha ja rakkaus. Jos me tämän hengessämme tunnustamme ja hengessämme olemme kuin polvillamme Jumalan edessä ja sanomme, että toteutukoon sinun valtakuntasi maanpäällä, niin silloin me olemme vähitellen valmiit toteuttamaan sitä ohjelmaa, jonka Veljeskunta on ilmoittanut meille nyt ajan vaatimukseksi, sitä ohjelmaa, että meidän elämämme eri puolet on tehtävä riippumattomiksi ja itsenäisiksi. Silloin kun me sen saamme aikaan ja saamme aikaan nämä Euroopan Yhdysvallat oikealla pohjalla, silloin voimme todella odottaa apua Veljeskunnalta. Tämä meidän ihmiskuntamme ja maapallomme ei ole ilman niitä viisaita ihmisiä, jotka tällä

hetkellä tietävät, mitenkä pitäisi kaiken järjestää ja mitenkä pitäisi tehdä, ja mitä olisi nyt saatava aikaan. Ihminen on niin kuninkaallinen olento, ihminen on, niinkuin evankeliumissa sanotaan, niin kalliisti lunastettu, että viisaat, ne, jotka ovat kokonaan hyvyyden ja rakkauden palveluksessa, eivät koskaan käyttäisi mitään väkivaltaa, ei aineellista eikä henkistä, ei mitään. Viisaat eivät muuta kuin odota. He vain odottavat, että me valistumme ja valmistumme ja tahdomme ottaa heidät vastaan.